

Duše šampionů

Josef Káninský

Josef Káninský

Duše šampionů

Nakladatelství ČAS

Josef Káninský

Duše šampionů

Copyright © Josef Káninský, 2021

Photographs © Pavel Nesvadba, 2021

Editor © Václav Peřina, 2021

Cover & Layout © Mgr. A. Radka Folprechtová, Emma Folprechtová, 2021

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2021

ISBN 978-80-7475-377-0 (ePub)

ISBN 978-80-7475-378-7 (Mobi)

ISBN 978-80-7475-379-4 (pdf)

Mé první čtenáře

Ke startu připravit

Novinařina je zrádná v mnoha ohledech. Nekonečně mnoho pastí kladou mezi řádky každého psavce takzvané floskule, fráze, ustálené výrazy. Je lepší se jich vyvarovat. Pochybuji, že jsem kdy ve své více než třicetileté kariéře (převážně) sportovního novináře použil sousloví, že někdo na hřišti vypustil duši. Je to idiom poměrně zastaralý a žádný text do novin nebo časopisu, ba ani na web jím moc neozdobíte. V literatuře je to jinak, není tak svázaná pravidly a zvyklostmi. Aspoň si to myslím. I když jsem se tímto souborem povídek na pole literatury nepustil poprvé, teprve teď se odvažuji k tak fantastickému kroku (ano, opravdu mi fantastický připadá) a nechávám svůj literární opus vydat. Text následujících deseti příběhů a dvou – jak tomu říkám – appendixů nese znatelné stopy publicistického stylu, jsem si toho vědom. Ale snad se mi podařilo vždycky včas uhnout a převést svoje psaní na pole literární. První povídka, a schválně neprozradím která, vznikla ostatně jako výsledek mé účasti v dílně tvůrčího psaní na pomezí publicistiky a literatury na Šrámkově Sobotce. Mimochodem, z hloubi duše ten festival miluji.

Duše... Slovo, které v češtině slaví díky probouzející se společenské spiritualitě triumfální návrat do běžného jazyka, se vkradlo do mnoha frazeologických obrátů. A když jde o sport, je možné si s ním hrát, nebo... padat do pastí. Sportovec tělem i duší, trenér mu promluvil do duše, po porážce v ní byla malá dušička, je duší týmu, pro kariéru by upsal duši čertu, a tak dále. Já doufám, že se mi v tomto povídkovém cyklu povedlo něco, co bych si z duše přál. Ukázat, že cesta do hlubin sportovcovy duše může přinést překvapivá zjištění. Protože profesionální sportovec není v první řadě sportovcem. Vždycky, když jsem o nějakém psal, bral jsem ho především jako člověka. Nelze totiž jinak, než aby se jeho individuální lidství promítlo do jeho výkonu, který má publikum sklon vnímat jen jako výsledek specializovaného tréninku. Ať šampioni nebo poražení, stejně jako lidé kolem nich, zažívají a prožívají možná výlučné situace a extrémně silné emoce, ale vlastně se od nás, kdož nejsme schopni tak špičkových výkonů, nijak neliší. Na mou duši.

10

Grand départ

Její drahé sluneční brýle se zaklínily mezi hladké kameny vybělené sluncem. Vypadalo to, jako by kamením někoho zaživa zasypali a nechali ho, úplně nepohyblivého, dívat se do slunce. Paprsky dnes znovu silně vypalovaly kůži, už více než týden bylo nebe vymetené jako posvátný chrám nějakého solárního boha. Milovala červencová vedra – když je mohla trávit u moře. Snadno se opálila a vystavovala se slunci, jak jen mohla. Ale oči si chránila. Oči chladné modři, pro někoho šedé, pro někoho průsvitné, pro tátu oči myšky. Bude si muset koupit nové brýle. Ty, které jí daroval P., teď ležely dobrých pět metrů pod ní na kamenech u přístavního mola, a až se zvedne hladina, zmizí v oceánu. Jindy by jí z duše mrzelo, že přišla vlastní vinou o drahý dárek, asi by se do večera užírala výčitkami. Vždyť P. na ni byl tak hodný a ona se mu takhle odvděčí! Brýle spadly znenadání, sklouzly po zpoceném nosu, když se podívala z mola dolů. Chtěla je zachytit, ale zarazila bezděčný pohyb ruky, protože jí blesko hlavou, že by mohla přepadnout. Zídka byla široká, ale nevysoká. Náhlý pocit strachu v ní zarezonoval překvapivě silně. Snad kvůli tomu, jak pomalu dozníval, nedostavily se obvyklé výčitky po ztrátě cenné věci. Věděla, že P. nad takovou maličkostí mávne rukou. Určitě by se hnál koupit jiné, stejně drahé brýle. Líbilo se jí dostávat od něj luxusní dárky, i když by jí stačilo obdarovávání samo. Občas si připadala jako vydržovaná panička – nebo spíš panenka, ano, tak o sobě přemýšlela, jako o panence. Její klasická krása byla jako stvořená pro módní časopisy, ale fotit se aspoň trochu na úrovni jí zatím nabídli jen jednou, ještě na střední škole, a nedopadlo to zrovna nejlépe. Měla představovat Daenerys Targaryen ze Hry o trůny, jenže kostým půjčený od amatérských divadelníků byl sepraný a pozašíváný, prostě malé město, jaké štěstí, že odtamtud vypadla. Teď jí bylo devate-

náct let, studium měla za sebou, skoro by řekla „dávno za sebou“, podle toho, kolik se toho od maturity už stalo a kam se dostala. Nastavovala pleť slunci na francouzské Riviéře. Čekal ji život s P. Co je ztráta slunečních brýlí proti tomu, že ho našla a získala? Na druhé straně mola zrovna kotvila malá jachta a V. pokračovala v procházce. Vystoupala klikatými uličkami, kde, jak ji P. poučil, se točily scény do bondovky Nikdy neříkej nikdy, obešla místní fotbalové hřiště a zamířila oklikou k Ville Bayview, alespoň trochu chráněná před sluncem budovami a stromy na kraji cesty. Oběd bude až za hodinu, v luxusním domě ještě asi nikdo nebude a ona si před jídlem zaplave v bazénu.

Brýle jí klouzaly po zpocené kůži, neustále si je posouvala ke kořeni nosu. Seděla už hodinu v křesílku na kraji terasy, zátylek si před žářem chránila kloboukem se širokou krepkou. Slunce se odráželo od prosklených dveří a velkých oken vily, vlnění bazénu vrhalo na vyhrátou stěnu blyštivá prasátka. Bylo jí nepříjemné čelit všemu tomu světlu a neustále sledovat schůdky od hlavního vchodu nahoře na ulici. Setkání musí být náhodné, seznámení nenucené, proto si I. připravila tři varianty, jak by k němu mohlo dojít, aniž by to vypadalo, že se vnucuje. Podívala se na své bílé nártky vykukující zpod volných bílých kalhot sahajících po kotníky. Dovolila si obout jednoduché, ručně šité sandálky, ale v žádném případě nedovolí slunci, aby jí opálilo byť jen malou část kůže. Nepoužívala krémy s ochranou proti ultrafialovému záření, považovala je za chemikálie škodlivé zdraví. Přitom milovala teplo, milovala jízdu jachtou, milovala jízdu v kabrioletu, milovala moře. Osvojila si umění obléknout se lehce, vzdušně, sexy a zároveň se zahalit tak, aby oblečení maximálně chránilo. Jako malá byla stydlivá, zavírala se

doma a se skrytou závistí se vysmívala P. kvůli jeho nohám oholeným do hladka a opáleným od kotníků do půli stehén, i rukám, které na tom byly podobně, a nejvíce krku. Zátylek mu v letní sezoně úplně zhnědl, ani přilba tomu nezabránila. Když se svlékl, jako by měl dres stále na sobě. Zavrtěla se při představě dřiny nohou otáčejících pedály stále dokola. Hodiny v kuse, stomilionkrát za sebou, vysokým tempem. A do toho vedro k nesnesení. Jindy vítr, déšť i mráz, pak zase prach nebo bláto, drncavý povrch žulových kostek pod galuskami a potom zase rozteklý asfalt, prudká zatáčka, nekořečná rovina, stoupání jako na vrchol posvátné hory nějakého zpupného boha, následně sešup vražedný jako pomsta téhož boha vykonaná lusknutím prstu. Nenáviděla jízdu na kole. I pro tu dřinu, jejíž ranou formu poznala na vlastním těle. A pak viděla její vysoká stadia zblízka, tak zblízka, jak si jen lze představit. Nenáviděla kolo i pro tu potupu, jakou jí přinášelo ve škole. Posměch spolužaček a spolužáků, protože si vybrala tak pitomý sport jako krasojízdu, přece není ani na olympiádě, nikoho nezajímá, na její závody nechodí žádní diváci ani se tam neseznámí s žádným klukem, krasojízdu dělají jenom teplouši. Vybrala... To všechno otec, plašan z malé opravy kol na malém městě. Plašan z Tělovýchovné jednoty Lokomotiva, majitel patnácti podomácku sestavených cyklistických speciálů. Tati, já přece nemůžu závodit za oddíl s tak blbým názvem, jako je Lokomotiva! Ale závodila. Zatímco P. měl od táty za úkol prosadit se v silniční cyklistice, ona ne, silnice ani cyklokros se pro holky nehodí, dráha je odtud sto kilometrů, tak daleko ji na tréninky vozit nebude, nějaké BMX, nebo jak ta zkratka je, tomu on nehoví, ale sálová cyklistika má přece v Česku ohromnou tradici, každý ví, kdo byli bratři Pospíšilové. Ne, tati, dneska už nikdo neví, co to bylo za maníky, krom toho hráli kolovou

a já mám dělat krasojízdu? Ale dělala ji, celých osm let, než zdrhla z domova, ještě nebyla ani plnoletá. Udělala dobře. Teď jí bylo osmadvacet, má školy, má praxi, má konexe, má peníze. Jsem lvice, říká si před každou důležitou akcí, před každým významným krokem vpřed. A výš. Na společenském žebříčku, ve světě celebrit a decision makerů. Bez cizí pomoci, jen vlastní pílí se vypracovala až sem. Pohybem ženy, jež si úzkostlivě zakládá na eleganci, ohnula ruku v lokti a podívala se na pozlacené hodinky z limitované marvelovské edice. Je krátce po jedenácté a I. musí v nepříjemném mihotavém světle napínat oči, aby nepropásla příchodí. Ustrkla zbytek ledové kávy a ještě jednou si zopakovala, jak nastrojí seznámení.

Prohlížela si její bílou pleť. Fascinovala ji. Já že jsem panenka? Podle tmavého tónu kůže spíš divoška z buše. Takhle vypadají panenky, jsou alabastrové. Jen její chování nebylo panenkovské. Kdyby se nepotkaly na sluncem prozářené terase u bazénu, myslela by si, že I. strávila několik let v temné jeskyni. Když dorazila do vily, obešla ji po horním ochozu a šla se převléknout. Skokem do bazénu ji asi vylekala, i pod vodou uslyšela sklenici se zasychající ledovou kávou tříštit se o zem. V. přeplavala bazén, vytáhla se na břeh a šla se omluvit. Náhlým nápadem, zda jí bude dělat společnost u oběda, letmo zachytila záblesk ohromení v očích I., v očích téhle bílé paní, jak si ji pro sebe s vnitřním smíchem přejmenovala. Sekt jí teď rychle stoupal do hlavy. Slunce za to nemohlo, i když vysílalo na Zemi největší odpolední sílu, jaké bylo schopno. Chránily se před ním pod velkým stínítkem na horní terase, spočívaly nedbale přikryté na polohovacích lehátkách a teď už sotva promluvíly. Druhá lahev se rosila v kyblíku plném rychle tajícího ledu, z té první vypila

I. jistě dvě třetiny, ale byla to V., komu se zdálo, že je opilá. Na okamžik ji napadlo, že závrať nebude z opilosti, že ještě neodezněl intenzivní tělesný zážitek, i když už to byla možná hodina, co se přemístily z pokoje sem a byly od sebe vzdálené tak, aby každá dosáhla na kyblík s lahví sektu, a přece tak daleko, že se nemohly pevně chytit za ruce. Držet se za ruce tady venku, co je to za nápad, pokárala se V. Za celou dobu se neodvážila zeptat na její bílou pleť. U oběda si všimla obličeje a ramen spíš než rukou, ty ostatně měla I. zahalené až po zápěstí. Pak ale nahore najednou uviděla holá záda, stejně bílá jako obličej, a zarazila se. Uvědomila si kontrast se svou vlastní opálenou pletí i tím, jak ji bezstarostně ukazovala v malém topu a značkových kraťasech. Nemoc, napadlo ji při pohledu na bílou kůži na vystouplých lopatkách a na okamžik chtěla I. politovat, jenže ona se chovala tak sebejistě a rázně, takhle se nechová žena ztrápená špatným zdravím nebo tělesným nedostatkem. Další mohutný lok z vysoké sklenice. Pije snad, aby zahнала myšlenky na to, co se stalo? Protože stát se to nemělo. A nemyslet na to se nedalo. Byla sama ze sebe překvapená, že ji nedohánějí žádné výčitky, vůbec necítí stud nebo obavy, co dál. Obavy, jestli se dokáže podívat do tváře P., aby nic nepoznal, aby ani maličko neznejistěl. Jestli se neprozradí při sexu. Jenže kdo ví, kdy budou mít zase sex, on bude tři neděle zavodit a před startem to nikdy nedělají, P. nechce zbytečnou námahou přijít o energii. Ať už to znamená cokoli, nikdy ji nenapadlo se na něj zlobit, všechno chápala, nastrádanou touhu uměla uspokojit o samotě, jiný muž u ní neměl žádnou šanci, byť se s nimi nenaučila hovořit odmítavě, snad měla v hlase něco flirtovního, kdo ví. K tělu si žádného nepustila a oni se na ni zlobili. Tohle bylo něco jiného. Přišlo to náhle, aniž by předem pomyslela na rozkoš. A najednou ji měla. Cítila, že

I., žena s bílou pleť, se na ni dívá. Neurčitě se usmála a ani nepoznala, že usíná.

Tiše se posadila na lehátku a obrátila do sebe polovinu sklenice. Už dost. Vydrží hodně, ve škole dokázala přepít i tlusté anglické pivaře uvyklé vylít do sebe Guinness bez polykání, ale tenkrát pila jako v extázi, soustředěná na to, aby je zahanbila, a přece stačila hlídat, aby ji nikdo v hospodách nejhorší kategorie, kam jejich parta chodila, nebral o peníze nebo o cennosti. Teď se musí zkoncentrovat na cíl a rozšířit pozornost na celý prostor apartmá za nimi. Zakašlala, aby zjistila, jestli V. opravdu spí, a najednou dostala chuť ji ještě jednou pohladit, aspoň po ruce, tak dětsky jemně, pleť v tmavém odstínu srsti plnokrevníka, které chovali na farmě v jejich městečku. Co bys ji zase hladila, pokárala se, užila sis dost, vždy ta naivka sama vběhla do pastí, a že skončily v posteli, to už byla pro I. rutina. Nikdy nemyslela na to, že balí heteračku, protože žádná z nás není čistá heteračka, jenom se to některým musí správným způsobem připomenout. A tohle bylo celkem snadné – a docela ji to i bavilo, tentokrát nebalila pro chtíč nebo vedena vášní, ale z kalkul. No, ale proč si to neužít, když se z té pin-up girl z reklamy na zájezdy do tropů, jakmile se svlékly, stala stejná lvice, za jakou se považovala ona sama. V jednu chvíli ji musela dokonce krotit, aby nebyla příliš hlasitá, nemůže si dovolit, aby měl personál nějaké řeči, až zítra přijede celý tým. V duchu pochválila pořadatele Tour de France, že pro Grand Départ vybrali zrovna Nice, a ne nějaké nemožné místo jako loni Brusel. Musela tam jako reprezentantka velkého sponzora, přitom I. nesnáší Brusel plný těch dutohlavů z Evropské unie. Teď se musí rychle zvednout z lehátka a provést to, než se V. probudí. Bude postupovat systematicky, když se

před hodinou a půl nechala orálně uspokojovat, měla čas si apartmá prohlédnout, prokoukla systém, jakým si V. rozložila věci, a vytipovala tři až pět míst, kde by mohla uspět. Nemohla vědět, jestli je V. schopná později prozradit P., k čemu došlo, když zrovna její miláček absolvoval závěrečné testy ve finální fázi přípravy na největší závod roku. Až zjistí, o co přišel, bude se přece ptát. Ale co, neměl s takovou ceností zacházet jako s nějakým šuntem z Causeway Bay. Já jsem se, bráško, nikdy nenechávala obdarovávat, ani chlapama, ani ženskýma, a ty jsi nikdy nepochopil pravou cenu věcí. Platí ti královsky za tak dementní činnost, jako je šlapání do pedálů, a netušíš, jak těžce se v dnešním světě prachy vydělávají. Jó, dřeš, to jo, ale to ti přece nikdy nevadilo, táta tě posadil na kolo a jel jsi jako stroj, i na tom domácím rotopedu jsi kmital jak motorová myš, zíral při tom do zdi a nesesedl bys snad do půlnoci, kdyby ti na madle nezazvonil alarm značící konec tréninku. Panebože, P., nesnášela jsem, když mi táta postavil druhé mučidlo vedle toho tvého a nutil mě vyjezdit se po silovém tréninku stehem. Nikdy jsem nepochopila ten váš vztah à la kámoši, vztah přes sport. Vždyť jste se o ničem jiném nebavili, a když jsem chtěla něco říct já, nepustili jste mě ke slovu, protože vy přece děláte královskou disciplínu cyklistiky, kdežto já jsem jenom nějaká krasojedkyně. A pak, když jsi začal vyhrávat, brašule, já se musela protloukat v cizině, protože naši mě po odchodu z domova úplně odřízli. A když se kolem tebe začaly rojit ty krásný holčičky, páčila jsem časáky, kde jsi s nima byl vyfocenej, a pak sis narazil tuhle opálenou naivku, co od tebe jenom bere a bere, tak máš, co jsi chtěl. Tohle jí nenechám – a ani tobě. Konečně se zvedla a s několika nádechy našla vnitřní rovnováhu. Přece jen má ten sekt nějaké účinky, zašklebila se, ale lvy a lvíce povzbuzuje, kdežto panenky us-

pává. Hodila po V. okem, vešla do apartmá a krátce se rozhlédla. Věděla přesně, kde začne hledat.

Byl rád, že má let za sebou. Jak se letadlo před přistáním přiblížilo mořské hladině, odvrátil zrak od okénka a stiskl čelisti k sobě. Povolil až ve chvíli, kdy si z jezdicího pásu vyzvedl starou sportovní tašku s olympijským emblémem, dar od P. Nebylo pohodlné ji nosit, ale odmítl manželčin návrh zabalit si věci do kufru na kolečkách. Ať všichni vidí, že tady cestuje sportovec, bylo mu jedno, že nikdy nebyl akreditovaným členem olympijské výpravy, tašku nosil pyšně a představoval si, že kolemjdoucí si ho podle ní náležitě zařadí. Opravdu docela malé letiště, rozhlížel se při chůzi a očima hledal ceduli, aby ho nasměrovala ke stanovišti městských autobusů. Na chvíli se zastavil a položil tašku před sebe na lavičku jako vzácnou relikvii, aby ji měl na očích, a rychle si svlékl svetr. V hale bylo mnohem tepleji než v klimatizovaném letounu, navíc podle předpovědi počasí věděl, co ho čeká venku. Ani v příštích dnech se nic nezmění a L. se zasmál, jaká výhoda to pro syna může v nadcházejícím závodu být. Ne nadarmo, už když byl P. malý, vyjížděli o prázdninách k tréninku v největších vedrech, aby se hoch zocelil, stejně jako v březnových větrech a listopadových lijácích. Úhledně svetr složil a přidal ho k ostatním věcem, neměl jich mnoho, taška byla navíc prostorná, kdepak kufr, zálibně se na ni podíval a pak si ji opět přehodil přes rameno. Pohyb jej lehce stočil stranou a on koutkem oka zahlédl vysokou ženskou postavu v dlouhých, světle fialových vzdušných šatech s květinovým vzorem. Na hlavě měla módní sluneční čepici s širokým kšiltem, nad ním uvázaný šátek, který jí padal na

ramena, a cípy byly stažené až pod bradu. Když při nedávné padesátce bilancoval, uvědomil si L., že už se na ženy dívá jinak než dříve, kdy v něm převládaly vilné myšlenky a lomcovala jím pudová touha. To ale neznamenalo, že ho přestaly přitahovat. V hale bylo hodně lidí, a tak nevydržel ohlížet se za květovanými šaty dlouho v obavě, aby do někoho nenarazil, a přece jej cosi přinutilo ohlédnout se znovu, aspoň jednou a naposledy, jenže za ženou se zavřel dav lidí čekajících na pasažéry dalších spojů. Ve městě bude mumraj, už ji tady asi nepotkám, blesklo mu hlavou. Ale co, jsi na Azurovém pobřeží, tady bude krásných žen spousta. A navíc mu bude několik dní dělat společnost V., vedle synovy přítelkyně člověk přece taky pookřeje, ne že by si k ní něco dovolil, ale prohlížel si ji rád a v létě si toho neobléká zrovna moc, zatelel se v duchu. To tahle nádhera byla od hlavy k patě zahalená, a přece na té květinové chůzi bylo něco sexy. A jak držela ramena, aby jí otvírala hrudník, co mi jen to držení těla připomíná, zakroutil hlavou. Zrovna ale vyšel před budovu letiště a musel se prodrat davem lidí k autobusu a zaměstnal se zjišťováním, jak se platí lístek, kolik stojí, a zároveň vytahoval ze zadní kapsy plátěných kalhot lístek s poznámkou Massenet, názvem zastávky, kde má vystoupit. Byl hrdý na to, že si dokáže všechno zařídit sám, nepotřebuje rady ani návody, jak se pohybovat v neznámém místě. Nervózní byl jen z letadla, ale jakmile měl pevnou půdu pod nohama, jednal rázně a bez obav, takže se zanedlouho ocitl v přeplněném autobusu a musel se potočit, aby z malého pouzdra na opasku mohl vyjmout mobilní telefon, jehož zvonění, melodie Bicycle Race od oblíbených Queen, jak si všiml, vyvolala u několika spolucestujících úsměv. Také jeho obličej se nejprve roztáhl do širokého úsměvu, když zjistil, že volá P., avšak po rychlém pozdravení a ujištění, že všechno je v po-

řádku, si vyposlechl, co syn říká, a posmutněl. Dotázal se ho, jestli si je opravdu jistý, jestli všechno prohledal. Také zda je možné, že by snad zapomněl při balení. Ale to ne, samozřejmě, takovou drahocennost by nenechal doma. Kde ale může být? Přece je blbost, aby ji někdo kradl, ztráta cestou taky nepřípadala v úvahu, P. o tom tátou ujistil.

P. mu ovšem neprozradil, že ještě doma, v návalu citů, svěřil drahocennost V. Slůvkem se do telefonu nezmínil ani o hodinové hádce při zoufalém hledání, ani o útěku uplakané V. z vily, kam se dosud nevrátila. A on ji dost dobře nemůže jít hledat, všichni členové stále mají jasně stanovený program. I když jim vedení dovolilo strávit den s partnerkami, než se přestěhují do oficiálního hotelu, ve městě se ukázat nesmí. A konečně tátovi zatajil, že ze ztráty není sám tak zdrcený, jak teď vypráví, jenomže před tátou musí zdrceného hrát, taková ztráta! Jakmile měl hovor za sebou, P. se kousl do rtu. Vlastně kašle na ztracenou drahocennost, vždyť co, pořád na ni dávat pozor a nechat kluky z týmu, aby se mu kvůli ní pošklebovali, to taky unavuje a ruší v koncentraci na výkon. Nepřítomnost V. ho páčila desetkrát víc než odřenin na stehnech, ztrátu nějaké věci přece přežije, ale ztratit takovou holku, to si nedovedl představit.

T. a W., otec a syn, prošli letištní VIP zónou, na jejímž konci je I. čekala, starší jí nonšalantně políbil ruku a mladší jí třikrát poceloval tváře. Oba spokojení a nadšení, jak hladce se dostali z letadla až sem, i když T. cestou z Rennes rozdal několik desítek autogramů. Jinak je ale lidé příliš neobtěžovali a oba už se těší na sprchu. Kdo všechno bude dnes u večere a budou mít také čas na ni, aby jim popovídala, co se stalo od její minulé návštěvy u nich? Zatímco odpovídala, vstou-

pila mezi ně, každého z jedné strany chytila pod paží a vedla je k připravenému taxi, už klidná, ač před chvílí nebyla, ale stejně se do svých milých Frantíků zavěsila ráda, cítila se s nimi jako obvykle v bezpečí a tátův přízrak z letištní haly se od ní vzdaloval. To by tak bylo, aby ji uviděl teď, kdepak, k setkání po tolika letech musí dojít, jak si to naplánovala, vlastně se o setkání v pravém slova smyslu nedá hovořit, má v úmyslu se tátovi ukázat. V plné parádě, zasmála se, když plán vymýšlela. A smála se i teď, už ve svém živlu, v roli manažerky oficiálního sponzora závodu a zároveň osobní přítelkyně opěvovaného vítěze Tour de France i jeho syna, jenž se vcelku obdivuhodně vypořádal s životem ve stínu tatínkovy slávy. Dokonce ji šikovně využil, protože si v cyklistice také našel byznys, ačkoli jen lokální. Když se W. před časem na jakési recepci potkal s I. a myslel si, že je to náhoda, ani nepoznal, jak jej vmanipulovala k pozvání na velkou garden party pořádanou k otcovu jubileu. Dostat se blíž k takové legendě přes oficiální akce bylo nesnadné. Tohle byla skvělá zkratka, na oslavě byla ve svém živlu, jen musela přežít spoustu jalových hovorů o kolech a cyklistice s hosty, kteří se jí snažili nadbíhat. Zakázala si dívat se po ženách, soustředila se na svůj cíl a nakonec udělala na T. stejně ohromující dojem jako na W. Ihned se stala rodinnou přítelkyní. T. ani nevěděl jak, ale nemohl tak okouzující bytosti odmítnout, když mu nabídla roli ambasadora značky, kterou zastupovala. Ve firmě si tím nesmírně posílila pozici a teď mohla sama oběma mužům v taxíku předat písemný časový plán jejich programu v Nice od teď až do začátku závodu. Nabítý, se spoustou bodů včetně malé předstartovní zdravotní. Ano, přímo v místě startu před televizními kamerami a před zraky diváků. Hlavně tedy jednoho konkrétního diváka, jejího táty, ale o tom už nikomu, obzvlášť těmhle dvěma, ne-

hodlala vyprávět. A pro zdar celé dobře promyšlené akce už vůbec neměla v úmyslu líčit T. jejich první setkání, na něž bezesporu zapomněl. Neřekla mu, že to ona je ta malá holčička. Že to byla ona, kterou tehdy pohladil po vlasech při návštěvě české automobilky, když ještě ve funkci manažera Tour dojednával dodávku doprovodných vozů a táta pod patronací svazu cyklistiky, tedy jako páté kolo u vozu, tam oba sourozence zavlekl, aby na vlastní oči spatřili legendu jejich sportu. Byla malá, tehdy v něm viděla jen takového pána s lehce ustupujícími vlasy, vůbec nevypadal jako na fotkách z doby závodění, kdy mu na hlavě rašily bujné kadeře. Ale voněl úplně jinak než čeští muži, a tak se neostýchala vzít si od něj dárek, drahocennost, jak ji nazval táta. Ano, tati, to já ji měla v ruce jako první, ne ty, který jsi o ni tak stál a přivlastnil si ji. Bylo prima srovnávat tváře T. a W., jenž byl moderním otcovým klonem, ale kdyby se narodil o generaci dřív, určitě by nosil podobný účes jako otec. Zvláštní, že P. se našemu tátovi až tolik nepodobá, ani vlasy nemají stejné barvy, zato ona kdysi v pubertě musela od trenéra krasojízdy aspoň jednou týdně snést poznámku, že tátovi jako by z oka vypadla.

To bylo v době, kdy si musela nechat všechno líbit, teď má naopak úplně všechno pod kontrolou. Byla dokonalá. Ještě z vozu zavolala portýra, aby vyčkal do jejich příjezdu před vchodem a ihned odnesl zavazadla obou mužů do jejich pokojů, na recepci je vše zařízené. Rozloučila se s dvojicí, ještě před tím se ubezpečila, že vědí, kam v Monte Carlu přijít na slavnostní večeři, a poručila taxikáři, aby ji odvezl na nádraží. Vlak do Monaka odjíždí za dvacet minut, časově vše vychází, za dvě hodiny se ve svém malém bytě naloží do vany. Do startu Tour de France zbývají ještě tři dny. Za tři dny při-

jde její největší triumf. Větší, než jaký zažil T. ve žlutém trikotu při manifestačním dojezdu do cíle na Champs-Élysées. Větší, než jaký prožíval táta při první výhře P. na belgické jarní klasice. Větší, než jaký si užil W., jakmile zjistil, že se v cyklistice užíví i bez pomoci slavného otce.

Otevřela kabelku a vyndala z ní starou žlutou sportovní čepici s měkkým kšiltem, jaké před několika desetiletími zdobívaly hlavy jezdců při silničních závodech. Vlastně byly krásné, rozhodně krásnější než ty dnešní přilby, co ze závodníků dělají směšné mimozemšťanky. Ta čepice je symbol. Krátce před startem letošní Tour, až budou všechny zraky upřeny na pódium čestných hostů, až jménem sponzora vyzve přihlízející, mezi nimiž bude stoprocentně i táta, aby bouřlivě přivítali milého T., legendu francouzské cyklistiky i závodu přezdívaného La Grande Boucle, Velká smyčka, nasadí si I. tuhle čepici na hlavu. Teď mám tu drahocennost já, hoši, a jestli si myslíte, že milému P. až doteď přinášela štěstí, takže ji musí s sebou všude vláčet, no, tak smůla. Ať ukáže, jak to umí bez ní. Měli jste ji nechat ve vitríně, kde byla, když jsem od vás utíkala. A až mě uvidíte s tou čepicí, až se v ní nechám schválně vyfotit pro všechny cyklomagazíny, co jich na světě je, a vy pochopíte, kam se vám ztratila, zmizím z toho vašeho pitomého kolečkářského byznysu, ztratím se v Americe nebo v Hongkongu, to je jedno. Jenom chudák V., je mi jí trochu líto, je v tom nevinně, že si takovou drahocennost nechala vyfouknout, ale ať taky pozná, jak se věci mohou zvrtnout, věk už na nějakou tu ránu osudu má. Koneckonců, užila si, ne? Sorry, holka, ale žádná velká akce se neobejde bez oběti. Tak se to snaž zvládnout, jednou ti

Bůh ten dar krásy zase odebere, dřív nebo později, připrav se na tu chvíli. Zatím to nevíš, ale i když to vypadá, že ti život pořád jenom dává, nikdy to není zadarmo.

HUTCHINSON

MAVIC

HUTCHINSON

HUTCHINSON

Team Scatena

Team Scatena

max speed

SHIMANO
ULTRA

MAVIC
ULTRA

MAVIC

9

Správná pětka

Jako vždycky jí od nohou stoupalo sexuální vzrušení. Zářivě modrý povrch pod nohama studil. Skoro necítila podrážky treter, jako by tam stála bosá a čekala ji nedělní procházka přírodou. Přeshlápnutí přes sedm hřebů, rozmístěných do speciální sestavy k lepšímu odrazu, ji vrátilo zpátky na dráhu. Tam, kde hlavičky nártních kostí od země dělí jen tenká vrstva kůže a trocha tkáně, mívala drobné záněty. Kvůli nim občas vynechala důležité tréninkové období a Žofie, která žádné zdravotní problémy nikdy neměla, začala běhat lepší časy. Podívala se vlevo. Tam, kde končil fotbalový trávník, postávaly za kordónem pořadatelů skupinky holek připravených vyrazit do závodu až za chvíli. Některé za nějakých jednapadesát sekund, až první úsek splní úkol, jiné ještě později. Žofie úplně nejpozději. No, úplně nejpozději snad ne. Češky nejsou favoritkami, to ne, ale poslední snad taky nebudou. Až se její sestra dvojče vydá na trať jako finišmanka, snad pár soupeřek zůstane za ní.

Lucie pohledem Žofii nenašla, měla zúžené vidění, vstoupala do závodního transu. Ano, byl to stav velmi podobný pohlavnímu vzrušení, uvědomila si to poprvé kdysi dávno, už jako třináctiletá. Po poslední páteční vyučovací hodině utíkali na oběd. Štvala kluky, že je vždycky předběhla, a tehdy ji jeden schválně strčil, až upadla, on klopýtl o její nohu a svalil se na ni. Jak vstával, opřel se rukama o sotva propuklá, ale zřetelná ňadra. Na chvíli strnul, pak s jemným uchechtnutím zmáčkl prsty k sobě a mezi nimi, pod bavlněným tričkem, zůstala zdeformovaná tvárná živá hmota, o níž sama začala jevit zájem teprve nedávno. Odstrčila ho prudce a něco zařvala. Nešla na konec fronty, drze se přihnala k výdejnímu okénku, a když s talíři a miskami na tácu zasedla k jednomu z oprýskaných stolů, uvědomila si zvláštní pocit.

Jako by se její vztek přeměnil v cosi jiného. Ten pitomý kluk v ní odemkl novou místnůstku s tělesnými prožitky. V sobotu měli krajské přebory a Lucie si na startu sprintu uvědomila, že ji přepadají pocity podobné těm z předchozího dne. Jen měla dojem, že včera energie klesala dolů k rozkroku, kdežto dnes se od nohou zvedá výš a zachvacuje trup i hlavu.

Teď jí bylo dvaadvacet, čekal ji poslední závod mistrovství světa a moc dobře to znala. Vlastně by ji spíš rozhodilo, kdyby tu – no, neboj se to přiznat a pojmenovat – nadrženosť necítila. Jednou jedinkrát se o tom pokusila mluvit s Žofií, ale sestra se zatvářila, jako by Lucie spadla z Marsu. Co to meleš? Já jsem před startem vždycky maximálně koncentrovaná, vyklidněná a zaměřená na cíl, na výkon, na to, jak ze sebe vydám všechno, co ve mně je. A kdyby ses, naše malá Lúco, dokázala takhle soustředit taky, dalo by to možná ty dvě sekundy, co jsi už od dorostu za mnou. Hele, zašukám si ráda, to víš, a nažhavená jsem hned, ale před závodem na chlapy dlabu. Chci vyhrát, a když vyhraju, můžou mě pak v noci klidně obsloužit dva. Až potom, holčičko, až potom. Lucie nesnášela Žofiino připomínání, že se narodila o pět minut dřív. Brzy poznala, jak sestra napodobuje mámu, až to vypadá, že by ji měla na soustředěních a zájezdech zastupovat jako vychovatelka mladšího dvojčete. Máma ji cepovala dost, Lúco tohle, Lúco tamto, rozhodně nepotřebovala dvojitě dávky rad a rozkazů. To máma začala používat zkomoleninu jejího křestního jména, kdežto ségra byla odjakživa Žofínka. Jenže to pak vypadalo, že ona je mladší mazlíček, a tak pro sebe vymyslela přezdívku Džufi a tak dlouho ji všem vnucovala, až se vžila.

Lucie vypadla na individuální čtyřstovce v meziběhu. Trenéři ji přihlásili ještě na dvoustovku, hlavně aby potrénovala

starty, ale na kratší trati se nedostala přes rozběh. Dnes byl poslední den šampionátu a v pozdním odpoledni se vzduch na futuristickém stadionu ani nehnul. Startér poslal závodnice do bloků. Neměla první dráhu ráda, ostrá zatáčka podle ní zpomaluje, ale dnes na malý handicap nemyslela. Vlastně při tom závodním pavzrušení byla klidná, jako by Žofina dávná rada konečně zabrala. Dostaly se do finále a stres z toho, jestli nebyl nesmysl tuhle štafetu sestavovat, byl pryč. Jestli se Otilka nenechá po seběhu srazit nebo zavřít a jestli Máří nebude mít zase tvrdé nohy, Žofie už zařídí, aby to nebyla ostuda. Sestře věřila absolutně. Když před ní nebude velká díra, je určitě schopná se vyšťavit, aby aspoň jednu soupeřku ještě předběhla. Když se všechno sejde, s Žofinou náturou měly možná i na čtvrté místo, což je sice normálně vopruz, ale výš se Lucie neodvážila myslet. Takže si, sestřičko, klidně běž jak zajíc a pak si popovídej do televize, protože si k rozhovoru určitě vyberou tebe, zítra v letadle si sednu někam hodně daleko od tebe, pak se skoro měsíc neuvidíme, než jako shooting star objedeš ty dva tři skvělé mítinky, a až se toho posledního října sejdeme na zakončení sezony, uvidíme, kdo se bude smát. Ať tě tam klidně šukají i tři, bude mi to fakt volný. Já si totiž dám tvýho Jéňu, což bude informace, která tě jistě nepotěší, až se to dozvíš, ty náno. Pochopíš, co je Jéňa doopravdy zač. Lucie naposledy zkontrolovala upevnění startovních bloků, udělala několik rychlých předklonů, při nichž se dotýkala tenké látky na tretrách, jež barevně splývaly s dráhou, zaklekla a v pravé ruce zmáčkla jemně zdrsněný povrch třiceticentimetrového kolíku. Podívala se dopředu a usmála se v představách dokonalého plánu, jak svede sestřina kluka.

Smečka osmi běžkyň se přehnal prvními metry a pořadatelé poslali do výchozích pozic ženy určené pro druhý úsek. Otílii se na dráhu vůbec nechtělo. Proč není červená jako skoro všude na světě? Proč je nově položená a nepružní jako na většině stadionů, kde se konají velké mítinky? Proč dali šampionát zrovna sem, až do nějaké asijské tramtárie, kde je takové vedro a vlhkost, že se musí konat skoro na podzim? Vlastně někdy v týdnu už podzim začal, uvědomila si, Jéňa přece zrovna v ten den vyhrál trojskok. Jediná medaile výpravy, leda by dneska přidali další výškaři. Program se chýlil ke konci a ona po očku sledovala, že jsou oba Češi ještě ve hře. Slováci nemají žádnou medaili a žádnou mít nebudou, bylo jí jich líto. Do osmnácti let reprezentovala Slovensko, pak se rodina přestěhovala do Prahy a ona nedávno získala české občanství. Prý to někdo na úřadech popohnal. Pochybovala, že by to šlo, a nevěřila, že by se někdo namáhal kvůli téhle štafetě. Kvůli štafetě tady ale byla, jediné kvůli ní. V Praze ji v oddílu postupně přesvědčili, aby zkusila překážky, že na nich má větší šanci být dobrá. Měli pravdu, stále se zlepšovala, ale tak dobrá, aby se kvalifikovala na mistrovství světa, ještě nebyla. Letěla sem kvůli čtvrtkařské štafetě, v oficiálním bulletinu byl u jejího jména uveden naprosto podprůměrný osobní rekord. Jestli si ho někdo všimne, nějaký zahraniční expert nebo komentátor, ztropí si z ní legraci. Nebude totiž vědět, jak běžela letos v tréninku, že je teď mnohem rychlejší, ale to bylo jen neoficiálně. Boha, to je zmatek, má to zapotřebí? Rozběh jim vyšel, postoupily dokonce na pořadí, ne až na čas, jenže Otília tomu nepřisuzovala váhu. Náhoda. Kdyby si Kanadanka nenatáhla sval a kdyby ta vykulená holka z Botswany nevyšlápala z dráhy, takže diskvalifikovali celou štafetu, asi by teď fandila výškařům z tribuny. Ohlíkala by si, aby seděla někde blízko Jění,

nejlépe za ním, a možná by se většinu času koukala na něj, a ne do skokanského sektoru.

Ještě ke všemu první dráha! Jasně že na ně vyšla. Jsou totální outsiderky, doběhnou poslední. A jestli našla v něčem aspoň krapítek pozitivna, tak v tom, že aspoň nemusí finišovat, protože mít před sebou ještě půlku oválu, zatímco publikum už bouřlivě oslavuje doběh vítězky, to zažít nechtěla. Když ji to potkalo tenkrát na juniorském mistrovství Evropy, myslela si, že se propadne hanbou. Bylo to v Katovicích, v hledišti spousta Slováků a ty tři mršiny na úsecích před ní běžely jako s kolíkem v zadku. Poprvé a naposledy byla v hledišti mama. Doma o závodu dlouho nemluvily, vlastně se o něm ani jedna nikdy nezmínila přímo, až mnohem později mamičce v jiné souvislosti vyklouzlo, že nesnese pohled na trpící dítě a že si ráda odpustí vidět utrpení vlastní dcery. Jak se tehdy na ni podívala... bylo jasné, kam míří. Mama z ní chtěla mít umělkyni. Ale Otília utekla z dramatické výchovy, protože učitelka chtěla, aby hrála naprosto trapnou slovní hru a měnila si při ní s neznámými spolužáky místa. A do houslí docházela jen půl roku. Nesnášela skřípot vycházející zpod smyčky v její ruce a představu několika hodin cvičení denně, aby místo fidli-fidli nástroj vyluzoval harmonii, prostě a jednoduše zavrhl. Absolvovat atletický trénink bylo mnohem jednodušší. Byl dopředu připravený, nemusela do něj vkládat ani výraz, ani pochopení, stačilo vyvinout tělesnou námahu. Mama se nikdy nezbavila pochybností o dceřině sportovní kariéře. A tak vlastně na jednu stranu dobře, že je mistrovství tak daleko, takže mama vůbec nemohla uvažovat o cestě sem, vydělávali by na ni s tatem půl roku. A tady bude dcerka navíc zase poslední, ale co, hlavně že to nebude ve finiši se ztrátou půl oválu. Až převezme

kolík, nalepí se na záda nejbližší soupeřce, bude se jí na ně upřeně dívat a přát si, aby se jí nevzdálila víc než na pár metrů. Tak to udělá, pak předá – a má hotovo. Když se poštěstí, sedne si aspoň zítra v letadle tak, aby viděla na Jéňu.

Nenamáhala se sledovat závod. Stála v místě, odkud před pár desítkami sekund vyrazila vpřed Lucie, stála mírně shrbená, neustále si stahovala spodní okraj dresu blíž k pupíku, ale bylo to marné, vždycky se zase vrátil výš. Další pitomá věc, když se na ni kouká tolik lidí. Sama se dívala doprava před sebe. V šikmém špalíru se v drahách vyrovnaly závodnice ostatních zemí a ji zase přepadl pocit marnosti z první dráhy. I když sama párkrát zažila složitost manévru, jímž začíná seběh, ta otravná specialita druhého úseku – a zejména z drah vzdálených od vnitřního kraje oválu není tak jednoduché zvolit dobrý úhel a směr, načasovat zařazení do balíku závodnic a nenaběhnout ve druhé zatáčce metry navíc – teď stála v dráze číslo 1, kde tahle starost odpadala, a připadlo jí, že zrovna ta je nejhorší. Ještě ani nevyběhla a už to vypadalo, že je poslední. Je to optický klam, Otilko, a je to dokonce výhoda, když nemáš ráda ty strkanice. Vlastně si můžeš běžet vlastní závod, drž si místo a na ostatní se neohlížej. Někdy by trenéra za tyhle rady zabila. Vždyť je to, do frasa, bývalý mílař, a jestli někdy běžel štafetu, tak v prehistorii, kdy k sobě sportovci byli féroví. Nemá absolutně představu, jak se ty holky dneska chovají, co dělají s lokty, jak nastavují ramena, když naklopí tělo do zatáčky, jak dupou do tartanu a jsou schopné přišlápnout té druhé nohu, ačkoli tím riskují i vlastní zranění. Pád, konec. Je to masakr, pane trenére, víte? I na těch překážkách, co jste mi doporučil, dokáže některá při přeskakování máchnout rukama, jako by chtěla tu vedle, když se v cílové rovině ná-

hodou sejdou na stejné úrovni, praštit pěstí do nosu. A na překážkách jsou většinou vyčáhlé holky. Co těch mých 175 centimetrů? To je proti nim prd. Na hladké čtvrtce zase ty mrňavé černošky! Stehna jako chlapi, bicáky jako chlapi, je jim devatenáct a vypadají starší než já. To abych ve svých sedmadvaceti mákla, jestli chci ještě vyběhat individuální účast na velkých závodech. A já chci, copak o to, trénovat mě baví a na závody jsem si zvykla, prostě to nějak odběhnu a pak si zalezu na pokoj. Nebo tak něco. A mám klid. Platí mě, najíst mi dají, spoustu oblečení mám, většinu času strávím ve sportovním, mám ho nejradši. No, tak je to vlastně fajn život. Jenom kdyby vždycky někdo nepřišel s nějakým nesmyslným nápadem, když všechno najelo na svoje koleje. Jako třeba s touhle štafetou.

Závodnice na prvním úseku se objevily v cílové rovině. Otília popošla pár metrů dozadu, postavila se kolmo ke směru, jímž zanedlouho vyrazí, uvolnila levou ruku, do níž chytí kolík, a vyhledala očima Lucii. Docela věřila, že Lúca úsek nezkazí, běhala standardně své časy, plus minus půlvtetřina. Podle osobních rekordů měla přiběhnout šestá nebo sedmá, tyhle papírové předpoklady obvykle vycházely. Jelikož se ještě nevyrovnaly handicap – to se stane až za první zátačkou jejího úseku –, nedokázala rozeznat pořadí a přišlo jí, že všech osm závodnic přiběhlo tak nějak nastejno. Přikrčila se a rutinním způsobem, který si tolikrát vyzkoušela jak s holkami z reprezentace, tak po vlastním individuálním tréninku s někým, kdo byl zrovna ochoten, vyběhla do předávacího území. Ani se moc po Lucii nedívala. Ucítila dotyk hliníkového povrchu – ano, zjistila si, že pořadatelé vybrali hliníkové, nikoli plastové kolíky – a ještě než si ho předpísově úsporným pohybem přehodila do pravačky, blesklo jí

hlavou, že se děje něco divného. V zorném poli měla sotva dvě běžkyně, přitom jich tam mělo být sedm, že by ostatní zůstaly tak vzadu? Nemudruj, Otilko, a vyraz, Jéňa se určitě dívá.

Šestnáct čtvrtkařských štafet na mistrovství – to znamená šedesát čtyři běžkyň. Vlastně něco k sedmdesáti, protože Američanky, Britky, Francouzky a asi ještě holky z několika dalších států mají i náhradnice. Jenom tři jsou starší než já. Marie pečlivě prověřila seznam všech soupeřek a věděla to úplně přesně. Jinak neměla během šampionátu co dělat, jen lehce trénovala a chodila na pravidelné rozmasírování lýtek. Skoro nechodila ven, držela se klimatizovaných prostor, protože ve vysokých teplotách se potila a ze svalů se jí odplavovaly minerály.

Trable přišly po porodu. Rok odkládala návrat k tréninku a závodění. Nechtělo se jí od malé Marušky, brávala ji s sebou, kam mohla, naštěstí měla dost peněz na chůvu. Držitelka světového rekordu v sedmiboji měla na mnoha místech otevřené dveře, často za pobyt nebo za služby neplatila, stačilo darovat fotografii, dres nebo jakýkoli předmět s podpisem a věnováním. Ráda trávila čas v Itálii, uměla řeč a Italoové ji tak trochu považovali za svou. Věděla, že atletika tam nikdy v popularitě nedožene fotbal nebo cyklistiku, ale třeba ani vodní pólo nebo motocyklové závody. Ona se ale stala fanynkou klubu z Neapole, chodila na zápasy na ohromné a chátrající Stadio San Paolo a otevření Kampanijci, i když jí jejich italština připadala srandovní, by se pro ni rozdali. Sošná blondýna s modrýma očima, tady na jihu jaksi chladná,

byla pro zbožné občany mnohem víc než ona pornoherečka, jež prohlásila, že když SSC získá mistrovský titul, všechny hráče orálně uspokojí. Nedivila se, že promoakce té silikonové příšery moc nezabrala, tady je pro lidi základ rodina. A ze stejného důvodu ji ohromilo, jak přijali ji, cizinku, která přikvačí jako svobodná matka. Ale lidé ji takovou tolerovali, jsme přece v jednadvacátém století. Marušce ostatně brzy narostly tmavé kadeře, takže bulvár někde na třicáté stránce spekuloval, že otcem je jistě Ital.

Totožnost Maruščina otce znali jen tři lidé. Tak to zůstane, protože ti dva druzí budou mlčet, to ví sto procentně. Sám otec to tak chtěl a její důvěrník Jéňa, ten Jéňa, který ji nakonec přesvědčil, aby se vrátila k závodění, moc dobře ví, že kdyby slovo utrousil, jejich důvěrný vztah bude v troskách a mlčet by pro změnu nemusela ona. Pocit, že ho drží v šachu, jej naštěstí dávno opustil, jsou na sebe přece nalaďeni. Ty dva měsíce, kdy spolu byli a kdy denně souložili – i několikrát, vždyť neměli lepší způsob, jak po tréninku zabít čas – způsobily, že se propojili někde v mimoprostoru. Rozjeli se každý na své mítinky, psali si, a když se znovu setkali, zjistili, že se jim do sexu nechce. Jako by pochybovali, že někdy může být stejně dobrý jako po těch šedesát dnů. Vzniklo mezi nimi něco víc, než co by se dalo nazvat přátelstvím. Bylo to pouto a přitom si navzájem poskytovali absolutní svobodu. Teď jí bylo dvaatřicet, jemu devětadvacet, ona se před pěti lety stala mistryní světa v sedmiboji, on se dočkal letos v trojskoku. Před několika dny. Stála na tribuně a před jeho pátým pokusem měla tušení, ba jistotu, že ta chvíle nastala. Nemohla vědět, jestli vyhraje, v konkurenci všech těch ohromných gladiátorů se mohlo stát cokoliv. Ale tohle byl skok, který mu vyšel a díky němuž pak

i vyhrál. A ji zaplavila vlna mnohem intenzivnějšího štěstí, než když se to předtím povedlo jí. Tenkrát doklopýtala do cíle osmistovky a neměla přehled o soupeřkách, deset nebo patnáct sekund jen tmu před očima. Jak teď stála poblíž dráhy, uprostřed tribun – zaplněných, a přece celkem chladných na to, že šlo o vrchol sezony –, náhle pochopila, proč sem přijela. Proč kývla na nabídku zkusit čtvrtku, kterou měla odmalička ráda, i když jednou z disciplín sedmiboje nebyla. Zkus desetiboj, dělali si z ní občas legraci. A jednou se opravdu přihlásila do veřejného závodu ve Vídni, byla z toho velká sláva, ale taky nic moc výsledků. Úplně ji odradil skok o tyči, nepřipsala si v něm ani bod, a tak se zařekla, že už nikdy. Čtyřstovku si samozřejmě tehdy vychutnala, a proto věděla, že když do nového projektu půjde s čistou hlavou, bez přehnaných ambicí, když odvede, co má, nemůže nic ztratit. A teď jsou ve finále mistrovství světa. Marie se znovu zaradovala, jak jsou věci v pořádku. Vzpomněla si, že Maruška se teď možná chystá k obědu a nechápe, proč lidé kolem ní koukají v tuhle zvláštní dobu na televizi, na to, jak se množství lidí bez valného smyslu pohybuje po velké ploše a jiní, namačkaní do oválu kolem, se na ně dívají. Zvláštní věc, tenhle sport. Třeba se dívá i máma, to ale Marie nemohla vědět, protože na odvykačce mají televizi jen za odměnu. A pochyby, jestli mělo význam zaplatit další vysokou částku za další mámin pokus přestat pít, jí zrovna teď byly k ničemu. Radši měla dávné vzpomínky na to, jak ji máma učila italsky, a i když ji při špatném překladu nebo jiné neznalosti často přetáhla vařečkou, byly to prima chvíle. Vlastně jediné chvíle, kdy si rozuměly, kdy měly něco společného. Jen na její straně stolu stála sklenice se šťávou a na mámině lahev vína. Kvalitního italského. A máma ho pila rovnou z té lahve.

Když Lucie doběhla, Marie jí ukázala zvednutý prst. Naše malá takhle dobře snad ještě neběžela, uvědomila si nejzkušenější ze čtveřice a na velké obrazovce pod střechou stadionu sledovala, jak Otilka strojovým tempem vyběhává zatáčku. Když se závodnice seřadily u obrubníku, bílé sportovní kalhotky od českého dresu byly vidět na třetím místě. Bene, molto bene, naskočilo Marii, a jak sledovala projekci, místo k předávce zaujala jako poslední. Pořadatelé už ji vystrkávali do dráhy rukama, žádná úcta k mistrzyni světa. Prošvihla správný okamžik a konkurentky jí nechaly místo až na okraji řady. Hrklo v ní. O to víc, že až dosud byla úplně uvolněná. Snad to ještě nepodělám? Had běžkyň na druhém úseku se lehce roztáhl, vpředu byla zřejmě Brazílka. Nemohlo to být jinak, žlutý top žádný jiný tým neměl. No, ale to je nějaký renonc, v tomhle závodu něco není tak, jak by být mělo. Jak se čelo pole běžkyň blížilo, uviděla Marie k vlastnímu údivu pět štafet odskočených od zbylých tří a Otilku na druhém místě. Tak to se na to podíváme! Rozhrábla rukama vlnící se řadu soupeřek, které už napřahovaly ruce a telepaticky se propojovaly každá se svou krajankou, aby vycítily, kam zamíří k předávce. Jelikož to nečekaly a byly soustředěné na dění v rovince, podařilo se Marii proskákat blíž ke kraji, těsně za Brazílku a Američanku natlačené těsně u sebe do první dráhy. Vytrčila ruku vysoko nad hlavu a doufala, že si Otilka, ta chodící reklama na submisivitu, jejího riskantního manévru všimla. Pak se ale znovu usmála. Přece ji v několika společných trénincích poznala dobře. Hned jak Otilia, v soukromí uzlíček nervů, vyrazí na trať, úplně se promění. Hned ví, co a jak. Jede jako naprogramovaná, ale nasazuje i intuici. Je prostě napojená. Zajímavé, jakou kombinací předností je možné se ve sportu prosadit i bez velkého pohybového talentu. Kdepak, ona to zvládne. Marie nechala ruku kles-

nout tak, aby kolegyni usnadnila úkol vložit červený kolík do její dlaně. Scvakla prsty a naprosto vědomě si do hlavy promítla čtyřsetmetrový ovál, jímž teď proběhne, ať se děje, co se děje. Vychutná si závod, jaký dosud nikdy neabsolvovala. Jen aby lýtka vydržela. Vnímala váhu vlastního copu na čtyřech místech svázaného gumičkou a rozděleného na pravidelné, plavé buřtíky, aby jí neplandal ze strany na stranu. Což se dělo, když použila jen jednu gumičku těsně u hlavy. A bylo to příjemné.

Jak může být chlap takhle hubený? Divila se s kradmým úsměškem. Švédský výškař se právě chystal ke třetímu pokusu na laťce, jejíž zdolání by znamenalo zůstat ve hře o medaili. Pochopila, že jich je pět, ještě Rus a Číňan a oba Češi. Žofie neměla ani o jednom z obou krajanů vysoké mínění. Nelíbili se jí. To znamená, že byli blbí. Při jejich 188 centimetrech by měla hledat partnera spíš mezi stejně vysokými muži, jí ale byl tělesný vzrůst ukradený. I Jéňa je o centák nižší. Vlastně o dva. Ušklíbla se, protože do dotazníků důsledně vyplňovala údaj 189 centimetrů. Připadalo jí, že je o ten jeden jediný centimetr vyšší než sestra, takže to tak nějak muselo být. Nedělalo jí problém si kousek přidat, nezáleželo na tom, jestli je to pravda, ani to nebylo nijak extra důležité. Ostatně na čem v životě opravdu hodně záleží, co je životně důležité, jsou vůbec takové věci? U chlapa bylo důležité, aby byl sebevědomý a samostatný. S takovými nesusoupeřila. Když u jiného vycítila sebemenší náznak slabosti, buď si ho podala jako kořist, nebo mu dala najevo, za jaký póvl ho považuje. Ať se v tom mamánek vyrochní a letí si to udělat rukou někam na záchod. A hubení chlapi jako tenhle

Švéd, to už vůbec ne, to se radši přehrabe v šuplíku, kde má dilda, a bude si při tom představovat černocho s kloboukem na hlavě.

Skočil, hm... Naši hošici to nebudou mít snadné, nakonec budou čtvrtí a páti, jo, to by sedělo. Žofie doběhla v individuální čtyřstovce sedmá. Všichni ji chválili už za semifinále, za takticky skvěle zvládnutý závod, v němž striktně držela tempo, jaké jí stanovil trenér. Bez ohledu na to, že ta bláznivá Polka všechny vyprovokovala ke kruté rychlému začátku. Jak kapaly jedna po druhé a ona v půlce cílové rovinky dlouhými skoky nekompromisně zamířila za přímým postupem, pyšně si představovala mámu, svoji největší fanynku, určitě pozvala na televizi sousedy a teď jim, jako by to nevěděli, ukazuje svoji dceru a vykřikuje obdivná slova. Máma byla někdy dost otravná, pedant na pořádek, ale své holčičky obdivovala, dokonce i tu malou Lúcu, i když tu spíš pochválila doma nebo v autě po závodech, zatímco Žofiny výsledky mámě umožňovaly předvádět se při vyhlásování vítězů před ostatními diváky, ač jim pořadí v nějakých dorosteneckých přeborech bylo šumafuk, pokud v závodě neměli potomky nebo kamarády. Postup starší dcery do finále čtvrtky na světovém šampionátu byl malou senzací a ona si dokázala představit, jak ji máma za kasou v samošce ještě přifoukla. Ve finále od ní nikdo moc nečekal, a přestože zaběhla jeden z horších časů, sedmý flek byl úspěch. Dvaadvacet let, do olympiády tři roky, tam už určitě zaútočí na zlato.

Prohlédla si zářivě oranžové tretry a ucítila chladné nabuzení. Do pravé jí Jéňa ještě doma před odletem nastříkal sperma, prý pro štěstí. Chvíli ho nenáviděla, taková hovadina, kdo to má mýt? Flek tam zůstane na furt. No tak, Džufi,

ber to jako rituál, tvářil se kdovíjak slavnostně a posvátně, když to říkal, zatímco mu oči hořely. Někdy se v jeho pohledu nevyznala. Vlastně ho zkoumala málo, byl přece její a tím to haslo. Ať se tváří, jak se tváří, ona ho stejně nakonec vyprovokuje a zkrátí, v očích bude mít jenom touhu po ní a po orgasmu. Pro potřísnění tretry se nezlobila dlouho a teď, když si uvědomila, že její bosá noha se dotýká míst, kam vypustil svou mužnost, nasávala odtud neviditelnou energii. Skokanská soutěž byla přerušena. Přenesla pohled na Lúcu. Rozběhni to dobře, ty naše malá mrcho. Jestli se ti povede být vepředu, další holky to vyhecuje. Udělám z toho medaili, aspoň ten blbej bronz, jestli tam něco necháte, vy děvky moje. Uvnitř plála odhodláním, ale tvářila se profesionálně. Povzbudily se jako obvykle a ona teď kouká na své mladší dvojče, jak povědomě dlouhýma nohama ukrajuje první metry. Jde jí to, takhle kdyby běhala furt, odrfkla si Žofie. Necítila, že by mezi ní a sestrou bylo nějaké zvlášť pevné pouto, jaké lidé chtějí u dvojčat vidět. Ale pohled na běžící Lucii, to bylo něco jiného. Viděla trochu sama sebe. Sice děsně máchá rukama, ona si je drží blíž u těla, a taky náklon trupu mají každá trochu jiný. I když pochybovala, že by to poznalo víc než pět lidí na světě. Lucie vběhla do cílové rovinky, předala Otílii tak asi čtvrtá pátá... Počkat, tabule ukazuje, že třetí. No, to je tedy něco, sice o několik setin před dalšími, ale třetí, hergot, ségra, hlavně mi sem teď nelez něco komentovat, fandit nebo na mě mluvit, zůstaň ode mě pěkně daleko. Ještě si stačily vyměnit s Marií významné pohledy, jako že dost dobrý, nechala třetí členku štafety před nástupem na dráhu jejím myšlenkám a soustředila se na Otilčin běh. Nedívala se na velkoplošnou projekci, mentálně se napojila na závodnice a kroužila pohledem s nimi tak, jak se posunovaly po oválu. Ta tuctová Slovena nám to může zkazit. Kousla se do